1410

ԿԱՂԱՆԴ

ԿԱՄ

ՆՈՒԷՐ ՄԱՆԿԱՆՑ

ՊԱՏԿԵՐԱԶԱՐԴ

ԿԸ ՊԱՐՈՒՆԱԿԻ

[redacted]եր, Մանկավարժական
երգեր, Պատմութիւններ,
Գիտական զրոյցներ,
Հաճելուկներ, եւայլն։

Կ. ՊՕԼԻՍ
ԳՐԱՏՈՒՆ
ՏԻՐԱՆ Գ. ՓԱՓԱԶԵԱՆ

1894

ՆՈՒԷՐ ՅԻՇԱՏԱԿԻ

ՎԱԳԱՄԵՌԻՆ

ԱՐՄԻՆԷ ԶԱՐԴԱՐԵԱՆ

ԴՈՒՍՏՐ

ԲԱՐԵՅԻՇԱՏԱԿ

ԳԷՈՐԳ ԷՖ. ԶԱՐԴԱՐԵԱՆԻ

Ծնեալ 1878 Նոյեմբեր 15.

Վախճանեալ 1886 Ապրիլ 22

ՀՐԱՏԱՐԱԿՉԻՆ

ԼԵՎՈՒՅՀ
ՀԱՅԿԱԶՅԱՆ
1410

ԵՐԿՈՒ ԽՕՍՔ ԱՐՄԻՆԷԻ ՀԱՄԱՐ

Տպարանապետ եւ Թղթավաճառ Գէորգ էֆ. Զարդարեանի դուստրն էր Արմինէ, որ հազիւ ութամեայ Թուաբ յերկինս ի շարս հրեշտակաց :

Փոքրիկ ընթերցողներ եւ ընթերցողուհիներ՝ իւր կեանքն ձեզի օրինակ Թող լինի, աշխատասէր, ժնողաց հնազանդ էր, կը յարգէր իրմէ մեծերն, ու երբ մեռաւ, ամեն ոք լացաւ և ոչթաց, եւ ձեզ անուշիկ անուն մը որ կը կոչուի յիշատակ. դուք ալ աշխատեցէք այդ աղջկան օրինակին հետեւիլ՝ որով աշխարհի մէջ ամեն ոք ձեզ պիտի սիրէ, երջանիկ պիտի լինիք եւ գեղեցիկ անուն մը պիտի Թողուք :

ԿԱՂԱՆԴ

ԿԱՄ

ՆՈՒԷՐ ՄԱՆԿԱՆՑ

ՊԱՏԿԵՐԱԶԱՐԴ

ԿԸ ՊԱՐՈՒՆԱԿԷ

Խրատներ, Մանկավարժական էրգեր, Պատմութիւններ, Գիտական զբօսանքներ, Հանելուկներ, եւայլն։

Տպագր. Ձիվհիւհկեաց

ՆՈՒԷՐ ՄԱՆԿԱՆՑ

ՊԱՊԻ ՈՒ ԹՈՌՆԵՐԸ

Թևերն առակ իր ձագերը
Ժողվատող հաւու պէս,
Ծերուկ պապն իր թոռներըը
Քովին առած պատմէր գեղեցիկ։

Ու կարդալով մէկիկ մէկիկ
Սկսաւ նրանց Սանկտ գրքիկ,
Պատկերները ցոյց տալով
Կը բացատրէր գորովով։

Թոռնիկներն իրենց պապուն
Նրբ լսեցին խրատները,
Անոնց խօսքեր, սիրելի խօսքեր
Կը պատճէին ձեռքը պատուեն։

Յարգեցէք, ամենքիդ,
Ձեր պապն ու տատը,
Որոց ծեր ծեր առակ
Կ'ըլլաք յաւ զաւակ։

—

ԿԱՂԱՆԴ

Տարեգլխուն վիշտը
Տան մէջ կայ լրատանցում,
Տղաքներուն պրպտածը
Մխրճեր է լեփ լեցուն։

Մրգեղինաց սեղանն մը
Սենեակին մէջ կը չոկնի,
Գեղին ու ճերմակ տոմար
Սեղր չուրջը փակցնեն,

«Զգուշութեամբ, աղայքներ,»
Ձայնէ մայրըն պաշտելի,
«Որպէս զի տակնուվրայ
Չընէք սեղանն Կաղանդի»։

«Մենք հաց չուտենք այս գիշեր,
Գոչեն, մայրիկ, փոկեղ բեր,
Բայց փոկեղէն աւելի
Սիրենք խուշեր, խուժդժենար»

Մէյ մ՝ալ դուռը զարնուի
«Հայրիկն է,» ձայնը լսուի,
Մխահաւտուռ վար վազեն,
Յանդգուն ձեռքը կը պագնեն։

Ու երբ անենամը նկատեն,
Տղայք ամէնքը վառեն,
Եւ անզգամին միրգերէն
Հայրիկին հրամցնեն։

Հայրն արտասուք սիրտէ անցուցած
Անոյշ գինեն, որ առաջ խմած,
Ու կը մտածէ չնորհառուր
Նոր եւ բարի մեծ կառոյցներ։

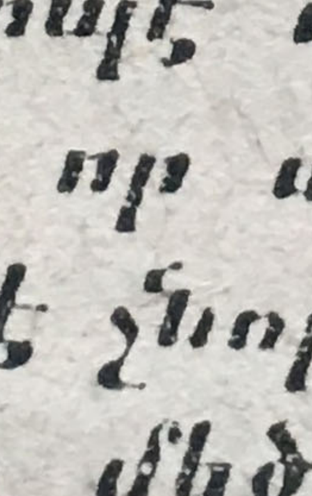

ԱՐԵՒ

Պայծառ ոսկի դու արեւ,
Սիրուն տաք քեզ միշտ բարեւ.
Ձոխ ու աղքատ քեզ բաղձան
Չի տաք օրերդ արդ անցան։
Ինչո՞ւ երբեմն, ո՛հ, ծածկես
Դեմքդ ուրախ, վարսիցդ զէս,
Մեր կեանքն ես դու չինչ արեւ,
Բընութիւնն տէրն արդարեւ։
Դու մեզ բերես պայծառ տիւ
Քեւ կը հաչուին ամայ թիւ,
Թող սէրդ լինի մեզ անհուն
Եւ միշտ օրհնեմք քոյ անուն։

ԿՈՎԵՆ ՈՒ ՀՈՐԹՈՒԿԸ

Տե՛ս, հորթուկ սիրուն,
Աշխոյժ ու կայտառ,
Խրնդրէ օրն՝ ի բուն
Իւր մայրն անդադար.
Բնական սէրն է
Իրեն առաջնորդ,

Երբ մայրը տեսավ
Խաչատուր՝ իր զավակ.
Եւ սիրտ մայրենի
Ամէն տեսակ վէր՝
Միշտ բոլո՛ր, բոլո՛ր
Պատաչ անհամբեր.
Մայրն որ մօտեցաւ,
Հարեւանքը սիրուն
Բոլո՛ն հետ միասին
Վազէ քուէն երեսաչ.
Ու թերանն առած
Ընոր բառերը,
Մատ, մատ, ետու կուտայ
Անուշիկ համբոյր.
Մայրն ալ գորովով
Հարեւանքը սիրէ,
Ու երբ համբոյրը՝
Հասուն քսայ, լիզէ.
Օ՜հ, ի՜նչ գեղեցիկ
Եւ ի՜նչ երջանիկ,
Մօրն ու որդեկան
Գգուանքը դիտելիկ.

ՀԱՒՆ ՈՒ ՁԱԳԵՐՔ

Կը՛ա, կը՛ա, կը՛ա, կը՛ա, կի՛ա ձայ-
նելով
Հաւը ժողվէ ձագերն իր քով,
Եւ ուտելու կը յորդորէ
Գրաած հատերն ցուցընելով։

Իսկ անոնք որ իրեն ձայնին
Սկանջ չտան, հոս հոն փախչին՝
Կը զրկվին ուտելիքէն,
Մեղքը կըլլայ իրենց վիզին։

Սյսպէս, երբոր տղաքներըը
Չեն հնազանդ իրենց մօրը,
Անոր սէրէն կը զրկվին,
Ու փորձանքի կը դանդիպին։

ԱՅԾՐ

Մարդու ու մօրուք
Սա այծը հպարտ
Յաւակէր ցաւկուտէր
Լեռ, ցուր, սար ու դաշտ.
Կուտայն ու մօրուքը
Յանճախ կը չարժէր,
Տատխնեերովը
Գետինը ծեծէր։

Փոքրիկ ուլերը
Իրեն կամաչէլով,
Ծառոց ճիւղերը
Ընոնց ցուցընէր։

Բայց երբ իր հօտէն
Դուրս այծ մը սեւանէր՝
Հօտոշ հօտուշէն
Զարհնելով կառուէր։

Մինչեւ որ հովիւն
Գար վրայ հասնէր,
Ոտքերնէն քաշէր,
Իրաթէ զատէր։

Ով որ այծին պէս
Անատակ լլլայ,
Իրեն մեծ երկէն
Պատիժ կը գտնայ։

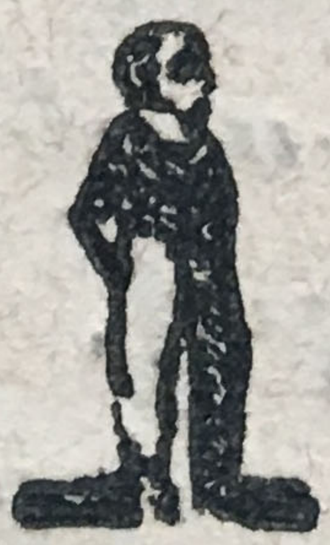

ԿՈՏՈՒ

Ամէն տուն իր
կատուն ունի,
Որ մուկերուն
է թշնամի։
Երբոր կատուն
Մեղմիւ շրնդալ
Անոր հաճոյք
Կը պատճառեն։

«Բօ՛ն, բօ՛ն» ձայնէ,
Ձեռք կը լծէ,
Խոնարհուելու ձեւան
Ետքն ի՛ջնէ։

Բայց երբ ատոր
Պոչէն քաշեմ,
Անմիջապէս
Կատաղութենէն,

Մեզ կը ճանկէ
Կամ կը խածնէ,
Մուլա՛ւ, պոռայ,
Փախչի, կծկէ՛։

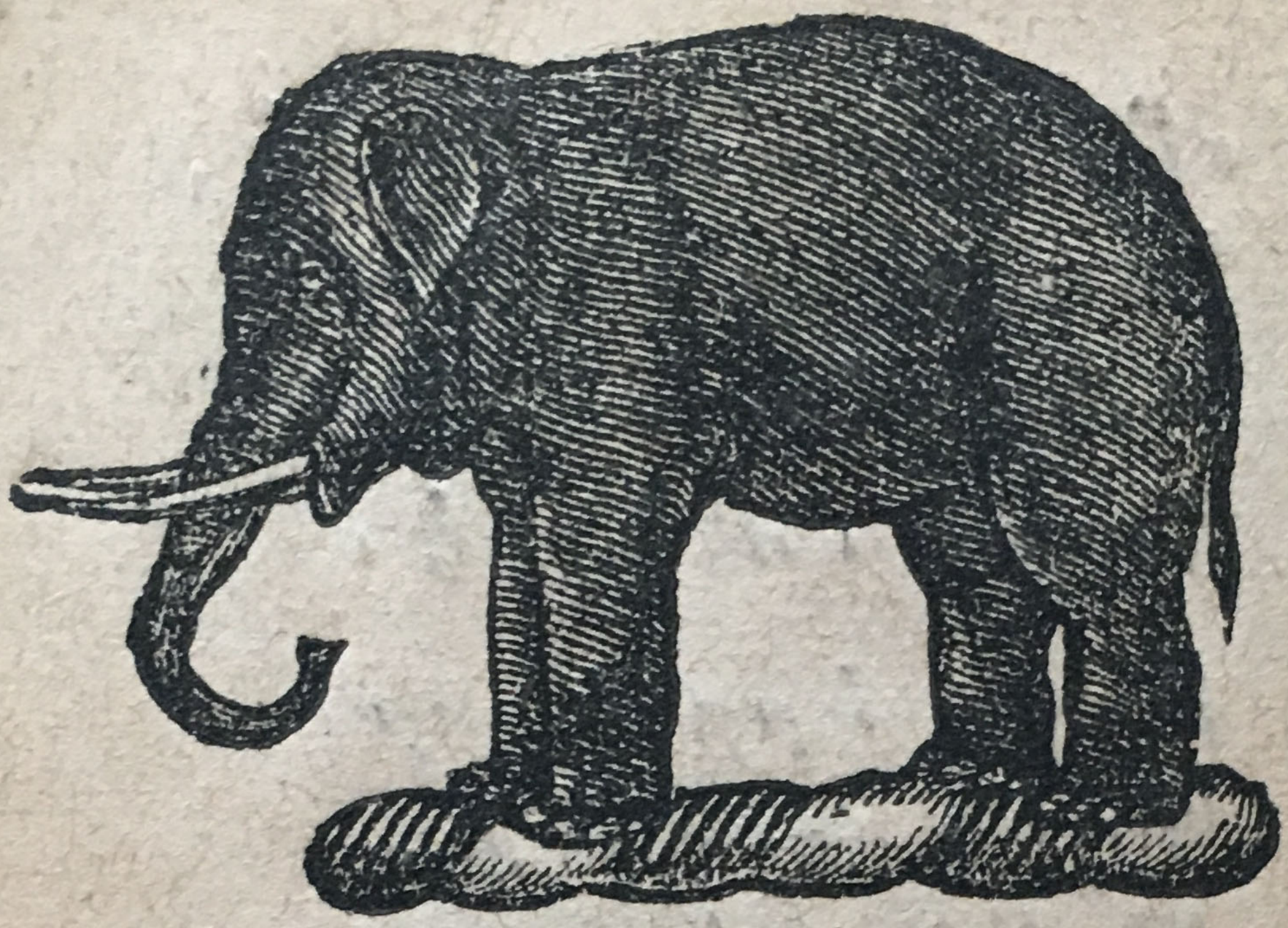

ՓԻՂ ԵՒ ՇՆԻԿ

Փիղ մը յանկարծ կանցնէր
ճամբէն
Աչխատաւ նայէր մարմըրելէն.
Բանդի ունէր չատ խոչոր հասակ
Ամենուն ալ զարմանք էր տըւած։

Բոլոռտա մը՝ այն է մէկ շնիկ,
Կը հաչէր անքան խիստ ատատիկ,
Կարծելով թէ պիտի տայ փըղին
Իւր հաչիւնովը երկիւղ ահագին։

«Քո լակոտ շուն, դուշ ելիր ուզի
Հաղիւն»

Նայիս անոնցին աքլոր մը սիրուն
Առ այն չընիկ ձայներ, «չանեքնա,
Հաղիւնդ փոխն հո՞ն է կարծես.
Հասակիդ նայէ՛
Ծեռդ այժդ փորձէ։»

Ով որ իր չափէն աւելի խօսի,
Ծաղրուրտպէս կը խայտառակվի։

—

02

ԿԱԹՆՏՈՒ ԿՈՎԸ

Ո՛հ, ո՞վ չի սիրեր
Սա կովըն հեզիկ,
Որ երբ տէրն ուզէ՝
Կճնայ հանդարտիկ։

Իրեն սքնուցիչ
Կաթը տայ սիրով,
Չոր մինք առնէն օր
Խմնէնք առատով։

Կաթը ծեծելով
Կարագ կը շինեն,
Ու հացին վրայ
Քսելով կ՛ուտեն։

Մանկտրտելով կամքն
Պանիր կը չինուի,
Որ մեզ պատրաստի
Ճաշիկ մ՚ունինք։

Ո՛հ, ո՞վ չի սիրեր
Սա կուվը հեգիկ,
Որուն կամքէն մենք
Սմբչայի կ՚օգտուինք։

ԹՌՈՒՑԻԿԸ

Ծոյլն Ամմինադ,
Վահան ու Սմբատ,
Դուրս կ'ելլէն առընէն
Լուր օր մը, շաբաթ.
«Ինչ ընենք, կըսեն,
Երթանք վարժարան,
Ինչ մ'ալ գրօսանք
Դուրսն քաղքի դրան։»
Թուղթին առնեն
Ու վառն դաշտ լեռ,
Հոն տեսանեն գառներ
Եւ աշխոյժ ուլեր.
Որ հոսիսին մօտիկ,
Անոթ եւ ագռաո
Արածին խաղաղ
Մարց հետ հարազատ.
Հոգնած կը նային
Մեծ ծառի մը տակ,
Ուր վերադ թռչունք

Երգեցեն Տիեզ օրն առաք.
«Էհ, չը ցանկանա՞ք,
Կրանեն զոգա կեանք,
«Մինչ մեռնք յարքայեամ
Մաշեմք սիրտ ու զանկ.
Տե՛ս հոսիքեն ահա
Հանդերձատ կեանք վարէ,
Իսկ մեր աշխատանքն,
Ո՛հ, ամեն օր է,
Երեսնք զբօսանք,
Ահա մի քուռուցիկ,
Փիշ տ՛ալ վայելենք
Այս օրն վաղանցիկ.»
Զայս ըսել վերջն
Վազեն վազվզեն,
Թռուցիկով խաղալ
Կըսեն չուզեի զէն.
Այլ ես կըսեմ՝ մի՛ թէ՝
Զքօսանքն անոյշ
Էինի այն աւեն՝
Երբ աշխատին՝ յոյժ.

Զուտ ան ցուտակոտորները հա-
ւանեալ խորտակեն ամէն ո-
շտապ ցուտ ի-հուն ընելու ան։

Արագիւ՝

Յառակցուտն արիւրի ամէն
ինչ՞ և կը խառպան ալ-ամէն,
Զի խուռ՞ն ար ալ- դրօսան՝ք
Ֆեղ կը բերէ նար փոխան՝ք։

կը հինանան քու կոշիկներ,
կը ծակտին շատ քուրքներ,
եւ օր մը կը հիւանդնաս,
Ծնողացդ վիրդ կ'ելլաս։

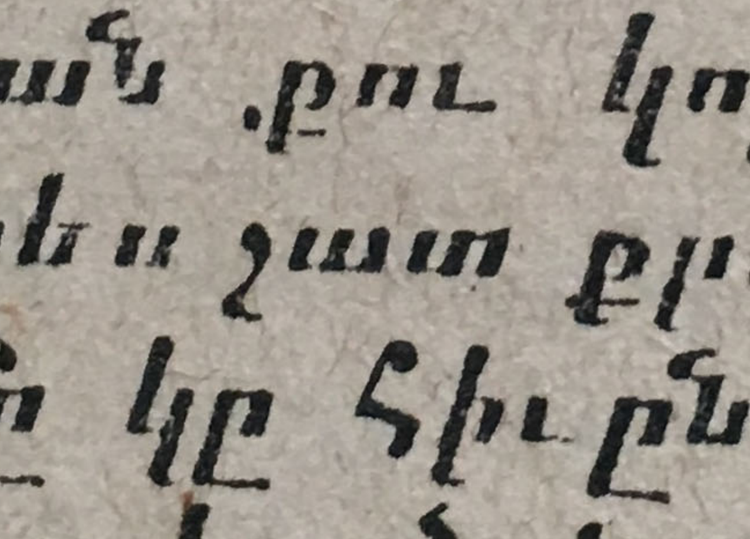

ՇՆԻԿԸ

*Սա քաջասէր ու ջոջական է
Ի ռազմի դաշտ սոսկալի,
Պատրաստ, կռուէ, ի խիզախութէ
Երբ սուր ու նիզակ պատէն վառէ.*

*Թէև խօսել չէ կարենայ,
Բայց ամէն բան լաւ հասկընայ.
Տան կառուբին հետ է միշտ հաչէ,
Իսկ օտարին՝ անզութ, անհաչէ.*

ꠇꠤꠇꠤ

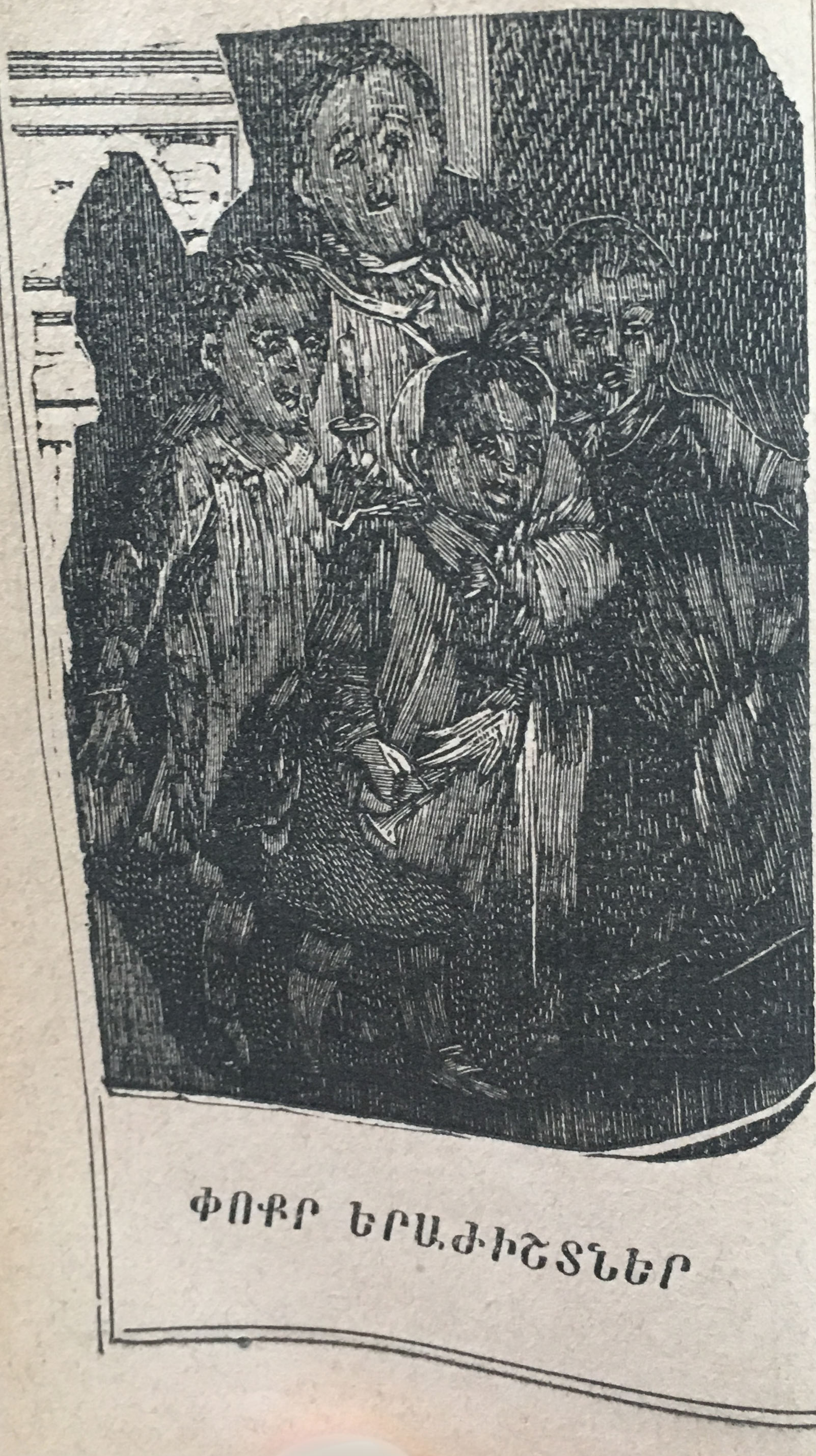

ՓՈՓՐ ԵՐԱԺԻՇՏՆԵՐ

Մանք երաժիշտներ ենք,
Եւ նուագարաններ կրնամք չա-
լել.
Ունինք չուխթակ, սրինգ դաշ-
նամուր,
Թմբուկ ծնծղա եւ դաշնակ.
Չոր օրինակ, դուր օրինակ.
Ահա այսպէս մենք կը չալենք,
ճըզըր, ճըզըր, ճըզ, ճըզ,
ճրզըր, ճըզըր. ճըզ, ճըզ,
Ա՛յ, ա՛յ, ա՛յ, այսպէս մենք կը
չալենք։

Մանք երաժիշտներ ենք.

Լաւ դաստիարակութիւն իրաւունք
ունի,

Ունինք չուքիակ, սրինգ դաշ-
նամուր։

Թմբուկ ծնծղա եւ դաշնակ.

Ձոր օրինակ, դոր օրինակ,
Սհա այսպէս մենք կը չալենք,
Տուռռռ, տուռռռ, տուխ, տուխ,
Տուռռռ, տուռռռ, տուխ, տուխ,
Սը, սը, սը, այսպէս մենք կը
չալենք։

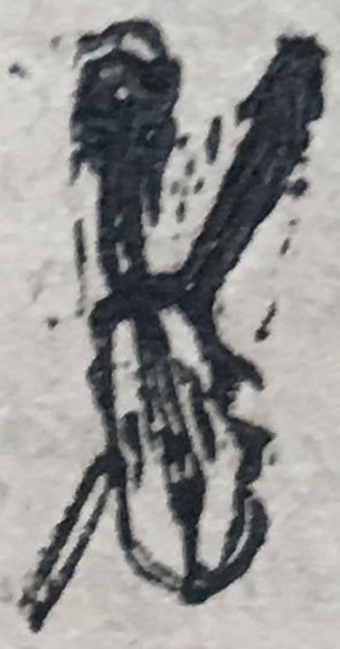

ՄԱԾՐՆ ՈՒ ՉԱՒԿՆԵՐԸ

Չաւակներս մօտեցէք,
Ինչ խաղացիք՝ ալ բաւ է.
Ինչ մ՚ալ քովս երթ տխուկ
Խրատ լսելն ադէկ բան է.

—Չա՛, հա՛, մայրիկ.
Չա՛, մայրիկ, սիրուն մայրիկ,
Տո՛ւր մեզի խրատ,
Մեռնք կ՚ընենք քեզի մուրիկ:

Ալ հերիք՛ զուարճանալը,
Կանուխ երկաթն ադէկ է,

Ախա լաւ տայբրիկ,
Դարաց երիվար աշխատուկ։

—Չէ՛, չէ՛ տայրիկ,
Չէ տայրիկ, սիրտս տայրիկ,
Դարաց չեն երիվար,
Մեն ք ուզիմ չաւս խոտա-
լիկ։

Թէ դարաց դուք չերիվար
Խոտալիկը ես կուտամ.
Խօսքերս մըտիկ ըրէք,
Կանուխէն դաշտէք։

—Չա՛, հա՛ տայրիկ,
Չա, տայրիկ, սիրուն տայ-
րիկ,
Մեն ք դարաց կ՛երթանք
Տուր մեզի շաւս խոտալիկ։

ԳԵՂՋԿԱԿԱՆԻ

Ամառուն կանուխ թէ ելնեմք
Ջաղցր է վաստակը դաշտին,
Զուարթ կ'ըլլամք ու կ'երգեմք
Գեղջուկ երգերը մերին։

Անցաւ գիշերը մութ ու սեաւ
Ժպտին դաշտերը նորէն,
Պայծառ արեւ ծագեցաւ
Կանաչ լերանց վերեւէն։

Ելանեմք յաշխոյժ ի մեր երկ,
Հրաւէր կարդան թռչնոց երգ,
Սչխատասէրը պաշտին
Սիրուն գանձն է աղքատին։

Թէ ճոխն առատն սիրափէ
Իւր խոկն ունի ու վիշտեր,
Բայց այս կեանքը կը նմանի
Վերին կեանքին ցանկալի։

Առատն կանուխ թէ ելնեմք
Քաղցր է վաստակը գաշտին,
Զուարթ կ'ըլլանք ու կերգեմք
Գեղջուկ երգերը մերին։

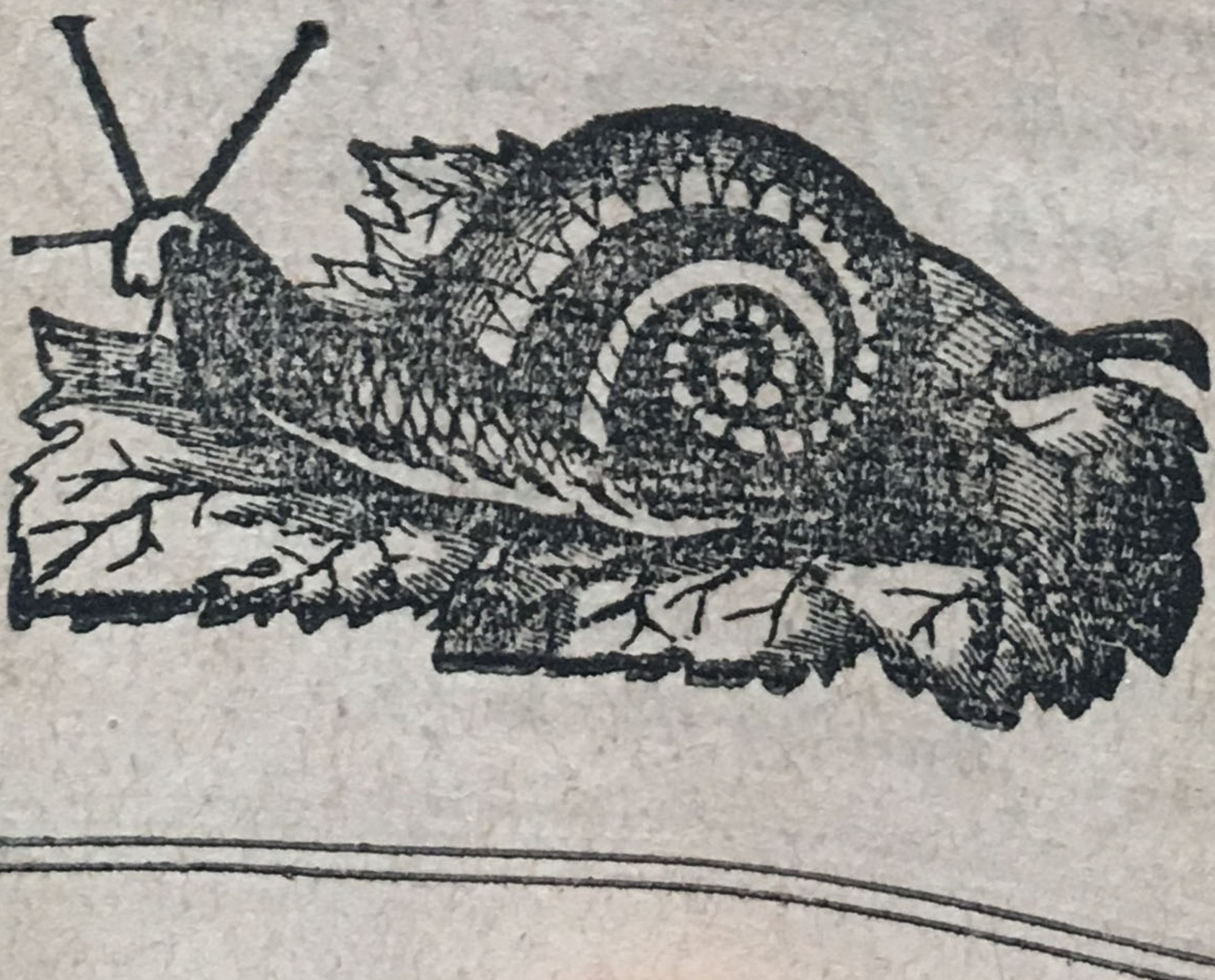

ԵՐԿՐԱՓՈՐԾԸ

Ամա ծագից կարմիր արեւ,
Տաք եւ պայծառ է օրը.
Դէ քաշեցէք սրտուն եզներ.
Յառաջ տարէք արօրը.

Վարը վարենք ակօս փորենք,
Ուր ակօսներ հողին մէջ.
Սերմը ցանենք որ հունձք հնձենք
Ցորեան դիզենք կալի մէջ։
Կուզայ ձմեռ մենք վախ չունինք
Ուրախ կ՚անցնի մեր օրը,
Ուտելու միշտ պաշար ունինք,
Ի՞նչ եւ կուշտ է մեր փորը.
Դէ քաշեցէ՛ք, սրտուն եզներ,
Շուտով վարենք արտերը.
Թող չասեն մեր դրացիքը
Ծոյլ են Հայկի եզներըւ

ԿՈՇԿԱԿԱՐԸ

Փողոցէ մը օր մը անցայ
Պատուհանէ մը ներս նայեցայ,
Կոշկակարը ասեղն առեր
Հա՛ կը կարէր, կոշիկ կարէր.
Ռաբաթապիկ, Թիղաթապիկ,
Ահա այսպէս չինէր կոշիկ։

Հերիւնեներով ծակեր բանար

Ներքանդ վրայ դէպ վեր դէպ վար
Ասպա փայտէ գաւառը գամէր
Ահա այսպէս զանոնք գամէր.

Ռաքաթապիթիկ, թիզաթապիթիկ,
Ահա այսպէս չինէր կոշիկ։

Կաղապարին վրայ չարեր
Կաշեայ փորքր ու մեծ կտորներ.
Ու մեծ թելուէն ասեղն առեր
Հոն կը կարէր, կոշիկ կարէր.

Ռաքաթապիթիկ, թիզաթապիթիկ,
Ահա այսպէս չինէր կոշիկ։

ՏԻՏԵՍԻՆ ԵՐԳԸ

Զանգակն կոչեց դասարան,
Դուք կերթաք ճաշարան,
Հոս չուկայի խոհանոց չէ
Եւ ոչ ալ պանդոկ հիւր ապա-
հելու։

Հոս դպրոց է ուսանելու,
Ոսանողներն կրթելու,
Դուք անկրթներ, անպի-
տան,
Կ'ուզէք խարտզան։

ԳԱՌՆԻԿ ԵՒ ՄԱՅՐԻԿ

Ի՞նչու կուլաս, խեղճ Գառնիկ.
—Շատ ծեծ կերայ ես մայրիկ.
Քեզ ո՞վ ծեծեց, իմ Գառնիկ,
—Կախարդ պառաւ մէկ կնիկ.
Ինչո՞ւ ծեծեց քեզ, Գառնիկ,
—Կայլ ծառին տակ, մայրիկ.
Ինչո՞վ ծեծեց քեզ Գառնիկ,
—Մէկ մեծ փայտով, իմ մայրիկ.
Ո՞ր տեղիդ զարկաւ, իմ Գառնիկ
—Թաթիկներուս, ան՛հ մայրիկ.
Ի՞նչպէս լացիր դու, Գառնիկ,
—Մէ՛ մէ՛ մէ՛, իմ մայրիկ.

ԾԻԾԵՌՆԻԿ

Մարդն անդամ, հասած ապրիլ
գեղեցիկ,
Հեռու աշխարհէ եկաւ ծիծեռնիկ
Բարձիլ դուն եկար, գարնանաբեր
կարապետ
Քոյն շինողներուն ամենէն վար-
պետ.
Ախտակն ալ փախաւ մեր պատ-
էզմնեցէն.

Մէկ ուս Նռատրի ճնճղուկներու համ.

Սիրուն ծիծեռնիկ, պարզուած կարապատ.

Պատուհանին մօտ չինէ քու բոյնը
Անուշ ճռուողով երգէ պարտէնը,
Այլ՝ ձու., հանէ պեղեցիկ ձագեր.
Մեզի մեր մօտ տիրուհիս Սկզբ-
նաւորիչը.

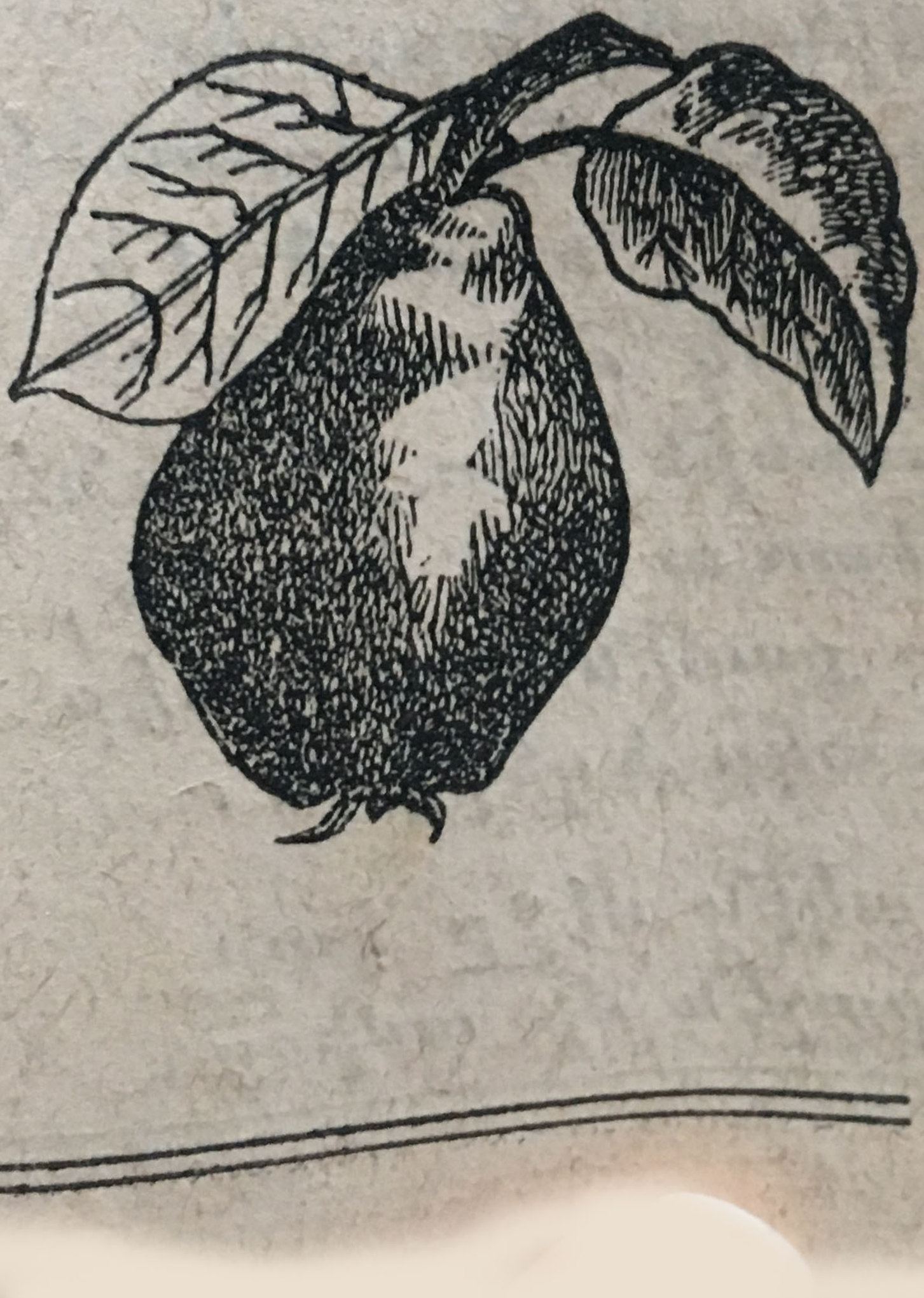

ՆԱԻԱԿԸ

Լճին մէջ գետակը
Մեղմ հոլմով տատանէր,
Նորա մէջ նաւած էր
Գեղեցիկ պատանի.
Պատանին ձեռքն ունէր
Դիթաւուա, ու երգէր,
Իսկ քամին վախցընէր
Նաւակը երերքէն.
Լճակին մէջը կար
Քարաշէն մի ամրոց,

Եւ ձրի՞ պիտի հատցնէ
Ամէնատես Աստուածդ
Պատասխանատուն Հատուածը
Դէպ ամէնուն կը վազէր,
Որ Հարս քալելուն
Ականատե՛ս ըլլար։

Մեզմէ հոգը առնել
Անել սառամոյտս,
Երկինքը մուխ պատից
Փոխարկել բարձրացաւ,
Ալիքի լեռները
Գառաւով կը ծփան,
Պատանին աներկիւղ
Նաւապէտ հիմա ա։

ԱՆՄԵՂ ՁՐՈՄԱՆԲ

Փոքրիկն Բուբմինէ առ-
ավոտուվ ունէր առատ խ-
րնկուններ վարժարանէն
առնն վերադարձին պատրաստէց
եղեալ եւ օրուելով՝ երբ հը
բեշտակային ձայնովը երգել
հետեւեալը, զոր մայրիկը
իրեն սորվեցուցած էր,

ԱՈ ՉԵՓԻՒՈՆ

Դու փոփկամիտ եւ մանկիկ զեփիւռ
Աղբերց վրայէն լուսակարկաջ,
Անոյշ հոտով ծաղկանց ափիւռ՝
Ինչպէս քրոջս ինձ ըսէ առաջ.
Ու քոյր եւ զով ընծայելով,
Չես կ'ողջուներ հեզիկ չնչով։
Ո՛հ, կը սիրեմ զքեզ, հոգիկ,
Երբ կը փութաս ինձի գալու,
Ի պար՝ ի խեղճ, ի սոյլ մեղմիկ
Սլրած ճակտիս իմ այցելու.
Ծաղիկ հոգւոյս քեւ զուարճած,
Ծիւ ծիւ բացուէ՛ ի յոյս կեցուց։

ՊԱՐՏԷԶԸ

Մեզ պարտէզ մ՚ունինք,
Հոն ծաղիկ եւ հոն ծառիկ,
Ամէն շաբաթ կը սիրեմ,

Ելանեն օր բլբուլներս,
Ձեռքս առած հոտավետս
Տօրըս հետ ժուռ պիտի։

Պուտիկ շատ ծառեր
Հայելիս է հոն տնկեր,
Կարմիրուկ հոտ խնձոր,
Թուզ կեռաս ու սալոր,
Ելեն քեզ ալ քաղցր ու թթուտ
Ուտեն ինչ կատղեցնէ հատ։

ՎԱՐԴ ԵՒ ՇՈՒՇԱՆ

Փոյր եւ եղբայր էին, իրի-
կառնեները վարժատրանէ ար-
ձակուելին՝ ընթրիքէն ետ.
քը պարտէզը կամ սրահը
կերթային եւ միասին կը խաղային, հե-
տեւեալ երգին եղանակովը
զոր սովրած էին իրենց դա-
սընկերներէն՝ ցորեկը զբօ-
սանքի ժամանակ։

ԲՕԼՓԱ

Ո՛վ մեծատաքանչ գետ, չերգես,
Ով հեշտ բարբառ մայրական,
Փառաւորիչդ քեզ ամէն կողմ.
Ընտանի արդ-եօք այլ տեղ կան.
Դու ու՞ր ես նման հնչեցիր,
Նախ սիրոյ ով հեշտ խօսքեր,
Մին նախ գիտցիր լժոլժոլիս,
Դեռ իմ մտքէն չէ ելեր։

Իմ մայրենի քաղցր լեզու,
Կեաց անսասան կեաց յաւէտ
Կեաց միշտ լեզուդ մայրական
Կեաց ծաղկաւէտ ծաղկաւէտ։

Յաւերժական Ս. Գրոց մէջ
Կեաց միշտ նորէն ու նորէն,
Կ՚ապագայէ անաւուշ քու տաղերդ
Թող ամեն սիրտ արծարծեն,
Ընտրհ ունել Աստուչէն,
Կամ պետք լսուիլ աղօթել։
Երթանք քո տուէ բարքդ
Կ՚ապագային անարատ։
Իմ մայրենի քաղցր լեզու,
Կեաց անսասան կեաց յաւէտ
Կեաց միշտ լեզուդ մայրական
Կեաց ծաղկաւէտ ծաղկաւէտ։

ԹՇՈՒԱՌՆ ԽՈՐՀԻԾՔՈՒ

Երբ խրիկոտան խաղաղ
Սրտով առնէ գառնաք,
Սեղան նըստիք, ուրախ
Ըլլաք ու խայտաք,
Եւ ձեր որդոցը հետ
Գազանքը վայելէք,
Թշուառն խորհեցէ՛ք.
Երբ հանգիստ էք, ձեր
Սրտերը պատրաստ են,

Կ'երգէք կայտուտէք,
Զբաղմունքնիդ երգեր են.
Գիշերն անպոյծ եւ
Անդորրիկ քուն ներհէք,
Թշուառն խորհեցէ՛ք.

Երբ առաւօտն գայ
Ողջունել, արթնանաք,
Արփւոյն շողքը վայելու
Սիրտ ունենանաք,
Անվիշտ տղու մը պէս
Զուարթ կը կայտուտէք,
Թշուառն խորհեցէ՛ք.

Երբ յերկ դառնաք, քիչ
Ետք շահիք, գոհ ըլլաք,
Երեկն անցնէք առանց
Վըշտի, անվըտանգ,
Ո՛հ, անպայմ՛ըլ ձեր
Ուշն անոր դարձուցէ՛ք,
Թշուառն խորհեցէ՛ք.

Երբ դուք կ՛ուտէք ու
ուր խլամէք կուշտ ու կուտ,
Ո՛հ, նա անդէնն կուլայ
կ՛ողբայ, խոկայ տխուր.
Հայե՛ր, հայե՛ր, դուխ
ունեցէ՛ք, յիշեցէ՛ք,
թշուառն խորհեցէ՛ք։

ԱՂՖԱՍ ԿԻՆԸ

Յոտ բար փչեց, ձմեռ սաստիկ
Ջիւնը ծածկեց գետինը,
Ամենայն տարտղ տուաւ իւր
տուն
Պատսպարելու ցրտից։

Ժամի դոնաւմ դողդողալով
Կանգնած էր մի աղքատ կին
Որ թաշկինակ չունէր գլխին,
Անասուն անուէր աղքատին։

Ձեզ սիրելիք, աւե՜ տ է
Այս խղճալի աղքատը,

Այսպէս գրաւմ առաքելիկ
կանդնած ժամի դռնաւմը,

Շատ ժամանակ դեռ չէ անց-
եալ
երբ նա պատուով ու փառ-
քով,
Մանէր գալիս վարպետներուն
իւր սեպհական կառքերով։

Այժմ գրկուած ամեն բանից
Զուրկ անպատմ հայի դէմ,
Ողբամաւթիւն արէք պարոն
Անտուն անտէր աղքատին։

Հայաստան

ԱՒՔԱՂԱՂ

Դու ինձ ասա, աքաղաղ,
Ամէն կառաւօտ տաւաղ,
Կարմիր ծօրուքիդ տաւաղ,
Ինչո՞ւ շուտ շուտ կարթնանաս
Բարձր ձայնով կը պոռաս,
Քանի դուրս կը թափահարես
Քաղցր քունս խռովելո՞ւ,
Օրս անհանգիստ անելու։

ᩈᩮᩬᩣᩁᩮᩬᩣᩁᩮᩬᩣᩁᩮᩬᩣᩁᩮᩬᩣᩁᩮᩬᩣ

ԲԱՐԵՊԱՇՏ ԱԶՆԻՒՐԸ

Ամէնէ՛ն փոքրիկ եւ սիրուելի ազջիկ մ՚էր. երբ մայրիկէն հետ Եկեղեցի երթար, կարգ մը մանչեր եւ աղջիկներ պէս պէս անուններով կը կոչէին զինք անդին չէր վազվռտէր, աղօթողները անհանգիստ չէր ըներ, այլ հանդարտ մայրիկին օրինակին հետեւելով ծունկի վրայ նկած՝ ջերմեռանդութեամբ կ՚աղօթէր։ Ինքը տակաւին փոքրիկ ըլլալուն, մէկ մկրտեալն «Հայր մեր»ը կը կրկնէր, զոր մայրիկէն առած էր։

այս վիճակին մէջ տեսանողները՝
կ՚օրհնէին զինքը ու երանի կու-
տային անոր մայրիկին՝ որ ասանկ
բարի աղջիկ մ՚ունեցեր էր։
Եկեղեցիէն տուն վերադարձին,
Սդինու կը վազէր մեծ մայրիկին
ձեռքը կը պագնէր, օրհնութիւնը
կառնէր, եւ ետքը կերթար անոր

դուռնատուն մայրիկին տատրակը
ապուրը կը քաշէր որ ուտէ։
Մինչ ալ Սդինին օրհնատուին
հետեւելու ենք որ Սատուծոյ եւ
մարդկանց սիրուն ըլլայ։

Ա.գինիս որ Մանկապարտէզ
կ'երթայ, հոն սովրած հետաքրքրական
երգը շատ ախորժ կ'երգէր, ձեռ-
քի շարժուձեւերով։

Ժամկոչ աղբարը վեր եկաւ
Զանգակները զարկաւ,
Զանգակները զարկաւ.
Չինկ, չանկ, չո՜ւնկ։ հնչեց.

Ժամկոչ աղբարը վեր եկաւ,
Զանգակները զարկաւ,
Զանգակները զարկաւ,
Ինկ, բանկ, բո՜ւնկ։ հնչեց.

Ժամկոչ աղբարը վեր եկաւ,
Զանգակները զարկաւ,
Զանգակները զարկաւ,
Տինկ, տանկ տո՜ւնկ։ հնչեց.

ԳԻՏՈՒԹԻՒՆ

Մեր դիտնականն մը՝ Լաուր գերբնութ մէջ թաղուած, իւր աշխատութեան սենեակին մէջ նըստած էր, ուր կրակարանը կը բուրբոքէր փայտի հատ կոճղեր։ Յանկարծ սենեակին դուռը կը դարնուի, եւ գիտնականին «մտէք» հրամանին վրայ ամենատանտէր եւ ամենատպարտ փոքր աղջիկ մը ներս կը մտնէ։

—Պարոն գիտնական, կըսէ աղջիկը, մօրս կողմանէ կուգամ խնդրել ձեզմէ քիչ մը կրակ, որպէս զի մեր կրակարանը արծաթեանք։

—Սիրով կուտամ, սիրելի զաւակս, լայց կրակը դնելու ատեան մը ունիմ։

—Ահա՛ ձեռքս, կըսէ աղջիկը։

—Բայց ձեռքդ կայրի։

—Ո՛հ, ո՛չ։

—Բայց ինչպե՞ս կարող եմ ասել:
—Տեսե՛ք, այսպես կլինի ամեն ան-
ամենաբնական վտանգ չկայ, բացա-
ապրելուն, ու կրակարանին առջև
ծռելով ձախ ձեռքին մեջ տոհմիկը
կեցուց ու վրան մեկ քանի վառ
ածուխ դրաւ, ու յետոյ սուր կո-
հակով յարուց ու կրկնեալ ծերունա-
խոնարհութեան մը ընթով «շնոր-
հակալ եմ պարոն պրոֆեսոր»
բաւ ու ամենայն հանդարտու-
թեամբ դուռը եկաւ, Յայնժամ
պրոֆեսորն իրեն դէմ եզակաւոր
պէս գայրացեալ՝ ճակատին զար-
նելով՝ «ահա չգիտցած մեկ բան
ալ որ այդ ոգեղ ապրիկը սով-
րեցուց ինձ. ա՜հ, պիտուքիւն,
պիտուքիւն, պաշտելի ես դու»
բաւ ու նորէն սկաւ ուռում-
նասիրել:

ԿԵՂԾ ՏՕԳՈՒՈՒՐ

Սոկրատ վիրավոր էր, որ
ժշկուհի մը չկրցաւ հոչակաւոր
ընել, երբ բնական վհատութիւնը՝ կզակի
վրայ ծանր ձեռքն ալ երեսն օգ-
նական ունենալէն զրկեր էր: Ան կարծես հրամայեր
էր ամէն բանի ալ ենթարկուիլ, եւ
առանց կինը մեռած լալուն, երբ
երկու վիրաբոյժ գաւկիները կը մը-
խիթարէին զինքը: Այս երկուքը
երեսին վրայ վիրաբոյժ խաղալիկ
կատարեցին ճնճղկին ճնճղուելին
մէջ կը քաշէին. ու երբ կը յոգ-
նէին, անատոմին վրայ գայթող պա-
տուհանէ մը մոխիր կըձգէին թըռչ-
ուոց երգերը:

Օր մը Սոկրատ երբ ըստ
ուսերուն հիւանդի մը այցե-
լութեան երթար. հասար պա-
տի՛ կը պատրաստուէր տունէն
ելլել կը ձեռին ու ակնոցն ի՛ր

մեկնիլ, անոնք գոռալը դադրեցուցած
ատեն վախկոտ գոռալը լսելու եւ
պետութենէն մուրացիկ կերպ մը,
որուն պէտքը մտնելիկ մը կար։

— Ջաւակս, ըսաւ կինը քաշուկ
կին ատենն. հայրիկդ հո՞ս է։

Բժիշկը որ այն անկողնին մօ-
տեն նստեր էր, — Հա
նա՛մ, ի՞նչ կատարէք ախկին. հարցուց
անհամբեր։

— Ա՛հ, տէր՛ իմ, ջաւակս հի-
ւանդ է. մրմնջեց խեղճ կինը։

Այս խօսքերուն՝ ի տատա-
խանի, բժշկին տղան, որ հօրը
ուսնեցած մխիթարիչ պատուէրն
ինքն ալ ունէր, ըսաւ.

— Բան չ՛կայ ախկին անհոգ
եղէր, հիմա հայրիկս դեղ մը
կուտայ կանցնի։

Նոյն ատենին փոքրիկ աղ-
ջիկը որ առանց քուլ հասեր էր,
տանեանց յատուկ պարսաւախօս ըզ-
պատուեցաւ մը յարեց.

— Ախ՛ղջ վտարվի՝
Բժիշկը անամնչատիւ խոհուն
պէտքով ժամադրութիւնը բացատ. ևս-
հրաժարական տանկան բազկերակը ըս-
կսաւ գնդակ։ Բժշկին տպաւոյ ալ
հօրը ձեռքեն խիստ ուշադրու-
թիւն կընդէր. իսկ քոյրը՝ կատաղ
արկած կը չոյէր։

Ջերմկարգնաք, կինը բժշկին
տուած դեղագիրը ևս անոր մէկ
քանի պատուէրները առնելէն
հոգը հեռացաւ. ծոպիծան ալ
առնէն մեկնեցաւ։

Տղայք նորէն սկսան իրենց
խաղին. մանչը իւր փայտէ ձին
կը քաշէր, աղջիկն ալ կատուն
կը շոյէր։

Քանի մը վայրկեան անցնելէ
հօրը կատուն տան ապատահական
ձեռքը քոնած մեկ կտորը տես-
նելուն պէս՝ աղջկան գրկէն դուրս
գաւակեց ու կատաքին գարնուե-

լալ, զայն տատանցնել. տարբ վրայ
հասնելով կատաղի ցլամարտիկի մը
կատաղութիւնը զայն նեղ ծայրի կը
մղէր ու ան ալ ոտքի վրայ կը մնար
կարծես ժայռ մը ըլլար, որ ոչ թէ
միայն հանգարտ կը սպասէր ցլուն
հարձակումին, այլ նաեւ ամբողջ
ուժով մը կը դիմադրէր անոր։ Ցլուն
ոտքերուն մէջ ինկած ատեն, ան
կրնար ազատիլ, ետ քաշուիլ, ցլին
ուշադրութիւնը շեղել, ինքզինքը
պաշտպանել, բայց ոչ մէկ շարժում
կ՚ընէր։ Ցլին ոտքերուն տակ ան
կարծես ամուր արմատներով գետնին
մէջ խրուած ծառ մը կը թուէր։

Եղբայրը քրոջն արցունքները
սրբելով, գլուխը ցած բռնած վրայ,
ու «գան մը կընանք,» ըսելով վերի
յարկը ելաւ, հօրը պիշերային գըլ-
խարկը գլուխն անցուց, անոր
խաչը այլ հին մէկ ակնոցը քթին
դրաւ, մեծ մօրմէն պրպտանին ժա-
մացոյցը առաւ ու վար իջնելով
դիմեց կառատեղին վրայ՝ կառու-
նել։

Քոյրիկը, որ կաւաւն պիրկը առած նաւեր էր, մխիթարական՝ այլ խորհրդաւոր նայուածքով մը բաւ կեղծ ոգիթօնին. «Հիւանդնիս այնչափ ծանր չէ, քիչ մը մխս տալու է։

—Նախ եւ առաջ քիչ մը կաթ, որ սիրտը հանդարտի, ետքն ալ մսի կաոր մը։

Նոյն պահուն հայրերնին վերադարձաւ, եւ ապաւուհիէն իմանալով տղոց ըրածը, խիստ վազեց երկուքն ալ պրկեց եւ համբուրեց, ըսելով.

—Զաւակս, դու առաջը մարդկութեան ծառայելով հիւանդաց օգնութեան հասնող բժիշկ մը, դու ալ, աղջիկս, գուրգուրանօք եւ գթոտ սրտով զաւակներ մեծցնող մայր մը պիտի ըլլաս։

Բարոյական.—Տղաք սովորաբար կ'օրինակեն իրենց չուրջը եղող-

Նեղտուն բարի կամ չար գործե-
ր. ուրեմն նզբայրներ ու քոյ-
րեր, զգուշացէք սիրտ չար օրի-
նակ ըլլալէ ձեր կրտսերներուն,
որովհետեւ օրինակի ազդեցու-
թիւնը խիստ մեծ է անոնց մեա-
ջին ու սրտին վրայ։

ՁՈՐԱՀԱՃԻ ՏՂՈՆ

Ամբաստ մը Ամերիկայէն
ազատած ըլլալու համար, հետ-
հետէ մը բռնած էր.
ապա կինը 5 տարեկան
վոքրիկ՝ ապ չարաճճի տղուն
պատմել մը, զոր ատկէ
էր քովը պահել՝ հարց ըլ-
ած լլլատով աշխատիհետ ե-
րեսը երկար չոր-
հեռուտես պատճառաւ։

Օր մը տղոյրը մաժղին
(տահտաքեթէ) եփելով, կամ-
կրակին վրայէն վար ի՛առ-
նէ ու խոհանոցին քովինը
դանուած մառանը տանելով
սեղանի մը վրայ կը դնէ,
րպէս զի քիչ մը հանդչի.
յետոյ խոհանոցը կու ուրիշ
մէկ գործին կը վերադառ-

Կայ ։ Զարհուրելի տղայն վիշտ
մը զոհերով կամքդ մը
տառապանք կը մնայ. եւ որով-
հետեւ շատ կը սիրէր այդ-
պէս կամքներդ, հոսէն
հրապուրուած՝ մէկէն կամք-
դ այլեւս կը տճկանայ, այս
կամքդ կարիքներ, քայց իր
կարիքներուն համար չէ որ
հասնիլ, ուստի ճարա-
հատիլ կը ծուէ գայն. այ-
նպէս անօթը կուրանալով
իւր հաւատարակշռութիւնը
չարաճճին գուխը կ'անցնի,
որով մարդիկը կէս մը այրե-
լով առակալի ցաւերը կը պատ-
ճառէ անոր։ Մայրը լսելով
տղուն ճիչերը, օգնութեան

զայն կամքդ ի գործ դնես ու կ'ապաստէ
հոն փոխանակ ոչ մէկ ուրիշ տակէն։

*
* *

Որդ սիրուն մանուկներ,
պէտք է ձեր ծնողքն ու դաս
տիարակաները յարգէք, միշտ
հնազանդ ըլլաք անոնց, որ-
պէս զի վերատիշեալ չարա-
ճճլիկն պէս փորձութեան մը
չի հանդիպիք. յաւ մտքեր
ընդ պահեցէք անոնց բարի
խրատներըը որ մեղրէն աւե-
լի անուշ են. սիրեցէ՛ք գըր-
քերն ու ընթերցումըն, շա-
քարէն ա՛լ աւելի, ու միշտ
շնորհակալ եղէք Աստուծոյ
որ ձեզի պարգեւած է բարի
հայրեր ու մայրեր։

ԵՐԿՈՒ ՀԱՏԱՀԱԿՆԵՐ

Սա մեծ պատկերը մեզի կը ներկայացնէ երկու փոքրիկ ընտահակներ, որոնք փողոցին մէջ-տեղը նստած ծխել կը փորձեն։

Անոնք առնէն կանուխ տեսնուած են վարժարան երթալու համար. բայց չար միտում մը կը հեռացնէ զիրենք վարժարանի ճամբէն. կը սկսին հոս հոն թափառելով ժամանակ վատնել, եւ հիմա ալ կօչիկնին հանած, սրի-կաներու պէս փողոցը նստած են ու գնահատած աղտոտ գլանիկները բերաննին առած կը ծխեն։

Տեսէք այն փոքրիկ չարաճճին որ քիթը բերանը ծամածռելով կը փորձէ ձեռքը պտուտած սիգարը վառել իր ընտահակ ընկերոջը գլանիկէն։

Ո՛րչափ ալ անխնամ հագուած են. հեղատու ու պատրաստած. աղքատութենէ աւելի անշուշտ ծուլութեան արդիւնք է այդ։

Ո՛հ, քանի՛ ցաւալի է այդ փոքրիկ բատոհականերու վիճակը, անոնք հետզհետէ աւելի չար ու հակուժիւններու պիտի սովորին ու գերի ըլլան անոնց, եւ երբ տիճնան, աւելի գարշելի արարածներ պիտի ըլլան։ Անոնց զանազան հակուժիւններ ու փոքրիկ չարուժիւններ վնաս չեն մը տալու կրնան պատճառ եղած են։ Երբ անպատմ մը չարուժիւնը արմատ ձգէ մանուկներու մտքին մէջ, դժուար կըլլայ չնչել յետոյ. ուստի, չարուժիւններէ զգուշանա՛ք, փոքրիկ ընթերցողներս։

—

ՄԱՆՈՒՇԱԿԸ

Փոքրիկն Վահրամ այնպէս
կը կարծէր թէ մի միայն կա-
պոյտ մանուշակ կայ. օր մը
պարտէզին մէջ ձիւնի պէս ճեր-
մակ մանուշակ տեսաւ, ինչպէս
նաեւ կարմիր՝ կրակի պէս, որ
առաւօտեան արեգակին ճառա-
գայթներէն կը ցոլար. ուստի այս
երեք տեսակէն մէյմէկ հատ քա-
ղեց եւ մօրը տարաւ, հազուա-

գիւտ բան մը ըրած՝ պէս պար-
ծենալով։

—Բայց, ըսաւ մայրիկը, թէեւ
այս 3 առեւակներըը գիտցածիդ
չափ հազուագիւտ չեն, բայց եւ
այնպէս պէտք է գիտնաս անոնց
հնչանակութիւնը որ երբեմն
գիւտ մ՚էն պարզ կապոյտ մանու-
շակը համեստութեան եւ պար-
կեշտութեան, սպիտակը՝ քաղց-
րութեան եւ անմեղութեան, իսկ
կարմիրը՝ եռանդալից սիրոյ առ
ծնողքն, առ ճշմարիտն եւ առ
յաւազոյնն։»

ԳԻՏԱԿԱՆ ՀՐՕՍԱՆՔ

—

ԴԵՂՋԱՆԻԿԸ ՎԱՆԴԱԿԻՆ ՄԷՋ Է

Այցաքարտ մը պատէք, կամ նէթէ չդանաք՝ նոյն ձեւով կտրեցէք խաւաքարտ (մուխաւվա) մը ու զայն դեղձանիկին ու վանդակին մէջտեղը դանուած երկայն ցցին վրայ դրէք ուղղահայեաց

կերպով. յետոյ դիտեցէք դեղձանիկը, առանց
ձանձիկն ու վանդակը, առանց
աչքերնիդ ձախ կամ աջ կողմ
շարժելու. պիտի տեսանէք թէ
դեղձանիկը վանդակին մէջ կը
մտնէ։ Ուշադրութիւն ընելու է
որ դիտելու ատեն քիմքերնիդ
ծայրը այցատաքարտին եզերքին
կպուած ըլլայ։

ԹԱԽՂԹԻՆ ՎՐԱՅ ՇՐՋԱՆԱԿՆԵՐԸ ԿԸ ԴԱՌՆԱՆ

Սոյն զուարճալի վարձը կատարելու համար այս գիրքը սեղանի մը վրայ դրէք եւ ալ ձեռքերնուդ մինչատեսնուելու պատրաստ պահեցէք մէջի ճերմակ մկնիկը վրայ դնելով՝ ձախ ձեռքովդ ալ գրքին աղին կողմը բռնելով՝ գիրքը չկանգնացնէք եւ երեքցուցէք, առանց ալ քերնիդ այն չկանգնացնելու վրայէն մկնիկը դառնալ, ինչպէս նաեւ մկնիկը ալ դառնալ, ինչպէս նաեւ գրքին ալ դառնալ, ու պիտի տեսնէք որ մկնիկը գրքին ներսն է։ Ապա գրքին ալ ներսը նայեցէք եւ պիտի տեսնէք որ

ՀԱՆԵԼՈՒԿՆԵՐ

Ա.

Թռչուն ի՛նչ անթև,
Թռչում է անվերջ.
Հասակս է պարթև
Ջուրերու նման ցրվե։

Բ.

Հետաւանց կուգայ կարծր փամփուշ-
ցիկ
Իրաւ փամփուշտիկ է, ինչ է,
Կարդալ չգիտէ՝ գիր կը գրէ,
Այս ինչ առասպել գրագիր է.
Տունն որ այրի՝ խաղ կը կանչէ,
Խեղճ չէ ըսես, հապա ինչ է։

Գ.

Թռչունին պէս չունիմ թեւ,
Բայց թռչիլս է խիստ թեթեւ.
Կրնամ մրցիլ արծուին հետ
Լինիմ թ'ամպոց մէջ անհետ.
Շանթերուն ինձմէ խոյս կուտան

Երկինք անշուշտ ինձ պրծան.
Ա՛հ, ձրեն, անձրեւ կամ կարկտա՛ն
Փոխարկին չատի չեն անդամ.
Երբ տարտամ աս ամպեր
Խուժեն վրաս անհամբեր,
Առնս ծօտ է, բարեկամ
Վայ ինձ, վայ ինձ, բնաւ անպատմ.

Դ.

Հեռանայց կուգայ ծաղրելէն,
Ոսկի պիտով պղտիկելէն,
Ով որ չառնէ անկէ վառնա՝
Խաւար ճիար, եւ գուրկ համէն։

—

Համեմատութիւնը լուծուածներուն
այս գրքոյկին մէջ պատիկ պատճառ է։

ԾԻԾԱՂ

Ֆահանայն կը հարցնէ.
— Երախայ ի՞նչ խնդրէ։
Կնկահանայրն 10 տարեկան՝
կը մտածէ տալիք պատաս-
խանը, որովհետեւ նոյն ար-
ջոյնն մանուկը դրկին մէջ
տուր ծիլեր արձակելուն՝
դարմացած անոր կը նայի.
Ֆահանայն կը կրկնէ իւր
հարցումը. — Երախայ ի՞նչ
խնդրէ.
Փոքրիկ կնկահայրը՝ չփո-
թած — Մայրիկին ծի՛ծը...։

*
* *

Մայրիկ մը իւր աղկատը.
— Ասա տղա, ասիեն օր հա-
տար կատնե՞ս կոր,

— Այո՛, տայրենիս.
— Մայրենի լեզուդ կէս ըրի՞ր
— Լմնցուցի պիւէ,
— Ուրեմն բե՛ր մէյ մը նայիմ.
— Ի՞նչ պիտի նայիս, բաօրը պիւէ չի ծնաց։

—

Թուաբան մը իր աշակերտ-ներուն.

— Պարոնեա՛ր, ձեզմէ ոմանք հոգիին հետ 48 խնձոր, 32 Տանձ, 64 Սալոր և 76 Եապանական բաժնեմ, իւրաքանչիւրին ի՞նչ ուսած կ'ըլլամ.

Ուշիմ աշակերտ մը — Փուչի ցաւ։

Ղաղարոս, 10էն 10ը հանես
նէ ի՞նչ կը մնայ։

— . . .

— Ըսէ, տեսնեմ, շուտ

— . . . .

— Մի՛ շուարիր, պատասխանէ՛, որ օրինակ, ըսենք թէ հայրիկդ քեզի տասը դուրուշ տուած ըլլայ, դուն ալ ամենը մէկէն ձգած կորսնցուցած ըլլաս, այն տաեն դրամանիդ մէջ ի՞նչ կը մնայ։

— Ծակ մը։

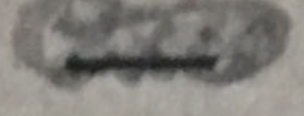

Հայր մը իւր որդւոյն.

— Զե՞ս խոպնիր, չես՞ամչնար, դարշելի։

— Ի՞նչ կայ որ, հայրիկ։

տարբուանն առաջ վիկտ.յան-
կանդ ապէկ չէ, գէշ նօմէրը
առեր ես, անպիտանն.

— Էյ լաւ չես ընտրում, գրողը
ես չեմ ես, վարժապետս
է. իշխէ գիրս քեռս է, ինձի
ձգեր ես՝ առնեմ յետը լաւ ապ-
ուր կը գրեմ։

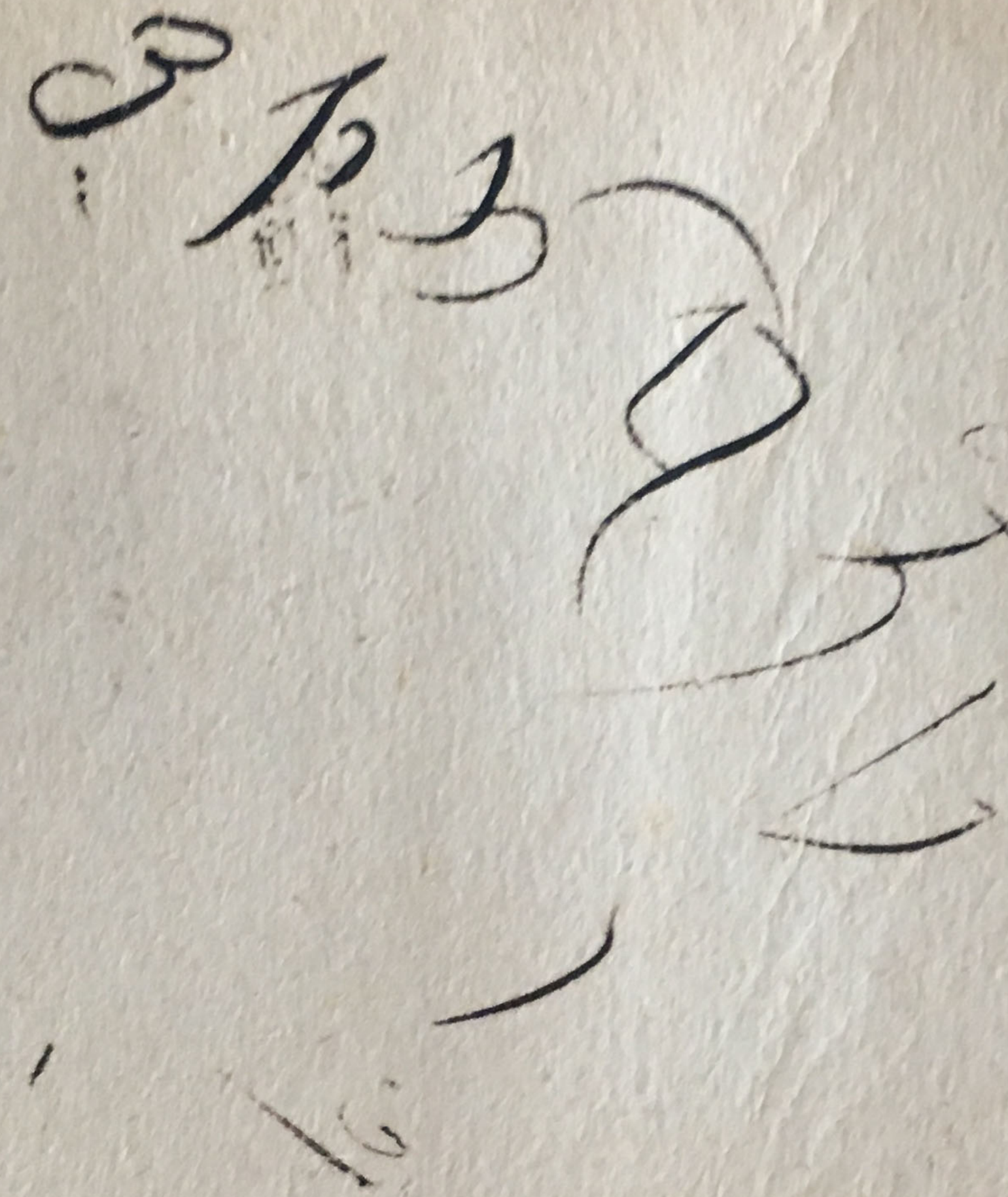

İBB Eyüp Sultan Halk ve Çocuk Kütüphanesi

ERM1410

255.07.02.01.06.00/

ԳԻՐՔ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ Հ ՂՐԾԵ.

ԹՂԹԱԿԱՉՄ 60 ՓՐՅ.

معارف نظارتنك رخصتيله